

Sygnatura akt II C 401/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lutego 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi- Widzewa w Łodzi II Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący SSR K. T.

Protokolant st. sekr. sąd. M. R.

po rozpoznaniu w dniu 1 lutego 2017 roku w Łodzi

sprawy w powództwa A. S.

przeciwko Č. S. w P. (Republika Czeska) działająca przez oddział (...) Spółka Akcyjna Oddział w Polsce

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę (...) (dziesięć tysięcy trzysta sześćdziesiąt cztery) złote z odsetkami ustawowymi od dnia 8 stycznia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę (...) (pięć tysięcy trzysta pięćdziesiąt pięć) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;
4. zwraca pozwanemu, tytułem różnicy pomiędzy kosztami pobranymi, a należnymi, kwotę 18,53 (osiemnaście 53/100) złotych, uiszczoną w dniu 25 sierpnia 2015 roku;
5. obciąża pozwanego na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego dla Łodzi- Widzewa w Łodzi kwotą 262,07 (dwieście sześćdziesiąt dwa 7/100) złotych tytułem tymczasowo wyłożonych wydatków.

Sygnatura akt II C 401/15

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu 9 marca 2015 roku, A. S., reprezentowana przez pełnomocnika w osobie adwokata, domagała się zasądzenia od Č. S. w P. (Republika Czeska) działająca przez oddział (...) Spółka Akcyjna Oddział w Polsce kwot: 10100 zł tytułem zadośćuczynienia oraz 1000 zł tytułem odszkodowania za pomoc osób trzecich z ustawowymi odsetkami od 8 stycznia 2015 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu według norm przepisanych, w związku z wypadkiem komunikacyjnym, jakiemu uległa powódka w dniu 13 kwietnia 2014 roku.

(pozew- 2- 7; pełnomocnictwo- k. 7a)

W odpowiedzi na pozew pozwany, reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. Nie zakwestionowano okoliczności zdarzenia, ani odpowiedzialności pozwanego z tytułu OC sprawcy szkody. Podniesiono zarzut, iż powódka już przed wypadkiem cierpiała na schorzenia kręgosłupa, które wskazuje, jako następstwa wypadku, zakwestionowano, aby powódka w wyniku zdarzenia doznała trwałych zmian pourazowych, w tym urazu psychicznego oraz zaburzeń słuchu. Nadto zakwestionowano wysokość roszczenia i termin, od jakiego powódka domaga się odsetek.

(odpowiedź na pozew- k. 71- 82; pełnomocnictwo i odpis z KRS pozwanego- k. 83 i 85- 87; wypis z rejestru handlowego z tłumaczeniem- k. 88- 98)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 kwietnia 2014 roku, w miejscowości D., doszło do zdarzenia drogowego, w którym pojazd m. (...) nr rej. (...), którym podróżowała powódka, został uderzony przez pojazd r. nr rej. (...), kierowany przez A. K., ubezpieczony w zakresie OC w pozwanym Towarzystwie.

(niesporne)

Jeszcze na miejscu zdarzenia, ratownicy z pogotowia założyli powódce kołnierz usztywniający, a następnie przetransportowali ją do szpitala, gdzie przybywała 4 dni. Powódka odbyła około 5-6 serii rehabilitacji. Zażywała leki przeciwbólowe, co spowodowało silny ból żołądka, w związku z czym przebywała w szpitalu. Po wypadku jest nerwowa, boi się zamkniętych pomieszczeń, przyjmuje leki przeciwdepresyjne. W związku z wypadkiem powódce pomagał (i nadal pomaga) mąż przy codziennych czynnościach.

(zeznania świadka L. S.- zapis rozprawy od 00:05:16 oraz k. 296- 297; przesłuchanie powódki- zapis rozprawy od 00:20:26 oraz k. 297- 298)

Pismem z dnia 28 października 2014 roku powódka zażądała od pozwanego kwoty 150000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz po 700 zł miesięcznie z tytułu renty, a także kwoty 4275 zł odszkodowania za zwiększone potrzeby. Decyzją z 30 grudnia 2014 roku pozwany przyznał i wypłacił powódce kwotę 3000 zł zadośćuczynienia.

(wezwanie- k. 8- 10; decyzja- k. 55)

Z punktu widzenia psychiatrycznego, powódka wskutek zdarzenia drogowego doznała zaburzeń adaptacyjnych o nasileniu lekkim, skutkujących uszczerbkiem na zdrowiu w wysokości 5%. Zakres cierpienia związany z zaburzeniami był niezbyt wysoki, nie powodował poważnych konsekwencji dla zdrowia i funkcji życiowych powódki, która po około trzech miesiącach powróciła do aktywności zawodowej i kontynuuje ją do tej pory. Aktualnie u powódki utrzymują się takie objawy, jak sytuacyjne obniżenie nastroju, lęk w ekspozycji na ruch uliczny, zaburzenia snu, nasilone w stopniu lekkim. Powódka nie podjęła leczenia psychiatrycznego bezpośrednio po wypadku. Powódka nadal pracuje na tym samym stanowisku, w tym samym miejscu pracy. Od powrotu do pracy nie korzystała ze zwolnień lekarskich z powodu jakichkolwiek jednostek chorobowych psychiatrycznych, co przemawia za tym, że nie ma ograniczeń funkcji życiowych ani zdolności do pracy, w związku z jej stanem psychicznym.

(opinia biegłego psychiatry: podstawowa- k. 154- 156 oraz uzupełniająca- k. 178- 179)

W zakresie neurologicznym, powódka w wyniku zdarzenia doznała urazu kręgosłupa lędźwiowo- krzyżowego i naciągnięcia mięśni karku, powodującego długotrwały uszczerbek na zdrowiu, w związku z zespołem bólowym korzeniowym kręgosłupa lędźwiowo-krzyżowego w wysokości 1% (uraz wyzwolił zaostrzenie samoistnej choroby zwyrodnieniowej kręgosłupa lędźwiowo- krzyżowego co najwyżej o 1%). Zalecone w dniu wypisu ze szpitala leczenie i postępowanie profilaktyczne było w pełni uzasadnione. Podobnie w pełni uzasadnione było leczenie powódki w poradni rehabilitacyjnej. Powódka wymagała pomocy osób trzecich w wykonywaniu ciężkich prac fizycznych, prac wymagających przymusowej pozycji, dźwigania, przez 4 tygodnie, w wymiarze 6 godzin tygodniowo. Aktualnie u powódki nie stwierdza się ograniczeń funkcji życiowych, a jej stan zdrowia jest dobry. Rokowania co do dalszego procesu leczenia i stanu zdrowia powódki są umiarkowanie pomyślne, zważywszy na skuteczny efekt leczenia rehabilitacyjnego i aktualnie dobry stan ogólny i neurologiczny powódki. Ze względu na zaawansowanie choroby zwyrodnieniowej istnieje potencjalne ryzyko nawrotów zespołów bólowych kręgosłupa, będących przejawem naturalnego przebiegu klinicznego choroby samoistnej, nie zaś skutkiem wypadku.

(opinia biegłego neurologa: podstawowa- k. 210- 220, uzupełniająca- k. 270- 277)

Brak jest związku przyczynowego pomiędzy doznanymi w zdarzeniu obrażeniami, a zgłaszanymi przez powódkę dolegliwościami ze strony narządu słuchu. Powódka nie doznała bowiem bezpośredniego urazu głowy ani okolic uszu. Powódka cierpi na lewostronne odbiorcze uszkodzenie słuchu typu ślimakowego, zmiany tympanosklerotyczne lewej błony bębenkowej, szumy uszne lewostronne, zawroty głowy pochodzenia ośrodkowego i zmiany zwyrodnieniowe w odcinku szyjnym kręgosłupa- niezwiązane ze zdarzeniem

(opinia biegłego laryngologa: podstawowa- k. 183- 187 oraz uzupełniająca- k. 198- 208 i 264- 267)

Z punktu widzenia ortopedycznego, w wyniku zdarzenia powódka doznała powierzchownych obrażeń (stłuczeń) głowy, odcinka szyjnego kręgosłupa oraz grzbietu i miednicy. Przedmiotowy wypadek nie skutkował uszczerbkiem na zdrowiu powódki. Stan zdrowia powódki jest dobry. Uraz doznany przez powódkę wymagał unieruchomienia odcinka lędźwiowego kręgosłupa i stosowania odpowiednich leków. W związku z przedmiotowym wypadkiem powódka nie doznała ograniczenia funkcji życiowych, w tym zdolności do pracy. Od 10 lat powódka cierpi z powodu choroby zwyrodnieniowej kręgosłupa z dyskopatią lędźwiową. Następstwa przedmiotowe wypadku nie skutkowały istotnymi dodatkowymi cierpieniami. Zakres dolegliwości obejmował odcinek lędźwiowy kręgosłupa. Przedmiotowy wypadek mógł jedynie, w nieznacznym stopniu, nasilić istniejące przed wypadkiem dolegliwości ze strony odcinka lędźwiowego kręgosłupa. W ocenie ortopedycznej brak jest podstaw do uznania, że w okresie powypadkowym powódka była osobą niezdolną do wykonywania czynności związanych z zaspokajaniem jej potrzeb życiowych. Przez kilkanaście dni po zdarzeniu, udział innych osób w ich wykonywaniu mógł być pomocy, ale nie był konieczny. Rokowanie na przyszłość jest niepomyślne, ale z powodu występującej u powódki choroby zwyrodnieniowej kręgosłupa, która nie jest następstwem przedmiotowego zdarzenia.

(opinia biegłego ortopedy- k. 232- 235)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje.

Powództwo było zasadne w części. Jeżeli chodzi o podstawę odpowiedzialności pozwanego za szkodę, jakiej doznała powódka, i w związku z którą zgłosiła roszczenia objęte pozwem, to, zgodnie z art. 436§1 w zw. z 435§1 kc, samoistny posiadacz pojazdu mechanicznego ponosi odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną na osobie lub mieniu, wyrządzoną ruchem pojazdu, na zasadzie ryzyka. Zgodnie z art. 34 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych (...), z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. W myśl zaś art. 35 tej ustawy, ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych objęta jest odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem pojazdu. Wreszcie zgodnie z art. 822§1 i 4 kc, przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel jest zobowiązany do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony, zaś uprawniony do odszkodowania może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela. W świetle stanu faktycznego, ustalonego powyżej, osobą odpowiedzialną za zdarzenie drogowe był kierujący pojazdem r. (ubezpieczonym w zakresie OC posiadaczy pojazdów u pozwanego).

Zgodnie z art. 445§1 kc, w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadosćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. W orzecznictwie wskazuje się na potrzebę poszukiwania obiektywnych i sprawdzalnych kryteriów oceny jego wysokości, choć przy uwzględnieniu indywidualnej sytuacji stron. Do podstawowych kryteriów oceny w tym zakresie zalicza się stopień i czas trwania cierpień fizycznych i psychicznych, trwałość obrażeń, prognozy na przyszłość, wiek poszkodowanego, skutki w zakresie życia osobistego oraz zawodowego, konieczność wyrzeczenia się określonych czynności życiowych, korzystania z pomocy innych osób, czy wreszcie stopień przyczynienia się poszkodowanego i winy sprawcy szkody (tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4 czerwca 1968 roku, I PR 175/68, OSNCP 1968, nr 2, poz.37 oraz w uchwale pełnego składu Izby Cywilnej z dnia 8 grudnia 1973 roku, III CZP 37/73, OSNCP 1974, nr 9, poz.145).

Biorąc pod uwagę skutki zdarzenia na zdrowiu powódki, ustalone w oparciu o opinie biegłych i zeznania świadka oraz przesłuchanie powódki, w ocenie Sądu Rejonowego, a także uwzględniając wypłaconą powódce kwotę 3000 zł, żądana w pozwie kwota dalszego zadośćuczynienia 10100 zł jest uzasadniona. Powódka doznała uszczerbku tak w sferze fizycznej, jak i psychicznej. Zdarzenia skutkowało ograniczeniem powódki z funkcjonowaniu, powódka wymagała pomocy innej osoby przy czynnościach życia codziennego, przez pewien czas pozostawała w unieruchomieniu (odcinek szyjny kręgosłupa), musiała zażywać leki przeciwbólowe, powiększył się zakres cierpień zwianych ze schorzeniem samoistnym. Za co najmniej równie dotkliwe należy uznać następstwa w sferze psychicznej, które polegają na lęku występującym w ruchu drogowym, a także pojawiającym się w małych i zamkniętych pomieszczeniach.

Jak stanowi art. 444§1 kc, w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu szkody. Jak wynika z opinii biegłego z zakresu neurologii, powódka wymagała pomocy osób trzecich przez okres 4 tygodni po 6 godzin tygodniowo, tj. 24 godzin, a jak wynika z zeznań świadka i powódki, pomoc taka była jej faktycznie udzielana przez męża. Stawka (...) Komitetu Pomocy (...) w okresie od wypadku, jakiemu uległa powódka, wynosi 11 zł za godzinę, stąd żądanie powódki zasądzenia odszkodowania z tego tytułu było zasadne w części, co do kwoty 264 zł.

Co do żądania odsetek, należy wskazać, że pozwanemu zgłoszono szkodę oraz wezwano do zapłaty (kwot w wysokościach przewyższających te, jakich domagano się w pozwie i jakie zostały uwzględnione przez Sąd). Jakkolwiek brak jest dowodu doręczenia wezwania do zapłaty (załączono tylko dowód nadania z 5.11.2014 r- k. 10), to po jego złożeniu została wydana przez pozwanego decyzja, częściowo uwzględniająca żądanie, tj. co do kwoty 3000 zł, a zatem pozwany w tej dacie zapoznał się już z wezwaniem (kwotowym). Decyzja została wydana 30 grudnia 2014 roku. Powódka domaga się odsetek od dnia 5 stycznia 2015 roku, a więc już po wydaniu decyzji i uprzednim wezwaniu do zapłaty określonej kwoty, tak z tytułu zadośćuczynienia, jak i odszkodowania. Podstawą zasądzenia odsetek jest art. 481 i 817 kc. Z uwagi na wyodrębnienie od 1 stycznia 2016 roku odsetek ustawowych za opóźnienie, w wyroku odpowiednio rozdzielono okresy, za jakie zasądzono odsetki.

Jeżeli chodzi o koszty procesu, sąd obciążył nimi w całości pozwanego w oparciu o art. 100 zd. 2 kpc, gdyż powódka uległa w nieznacznej części. Na koszty poniesione przez powódkęłożyły się: wynagrodzenie pełnomocnika w stawce minimalnej- 2400 zł, opłata od pozwu- 555 zł, zaliczka na biegłych- 2400 zł, łącznie 5355 zł.

Jeżeli chodzi o koszty sądowe,łożyła się na nie kwota 262,07 złm wyłożona tymczasowo przez Skarb Państwa na wynagrodzenie biegłego. Sąd obciążył tymi kosztami w całości pozwanego, z wyżej wskazanej przyczyny (art. 113 ust. 1 i 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych).